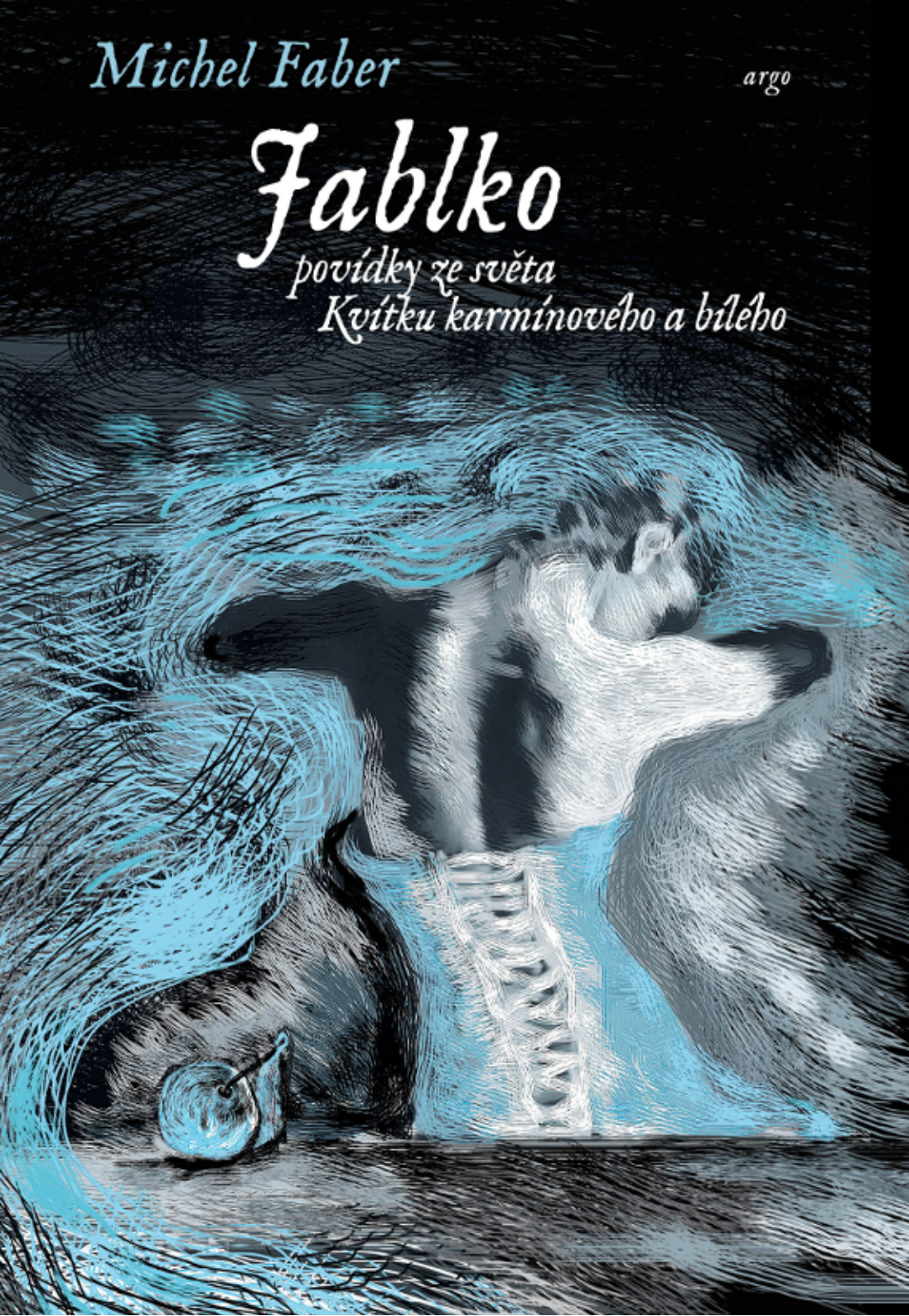
Michel Faber

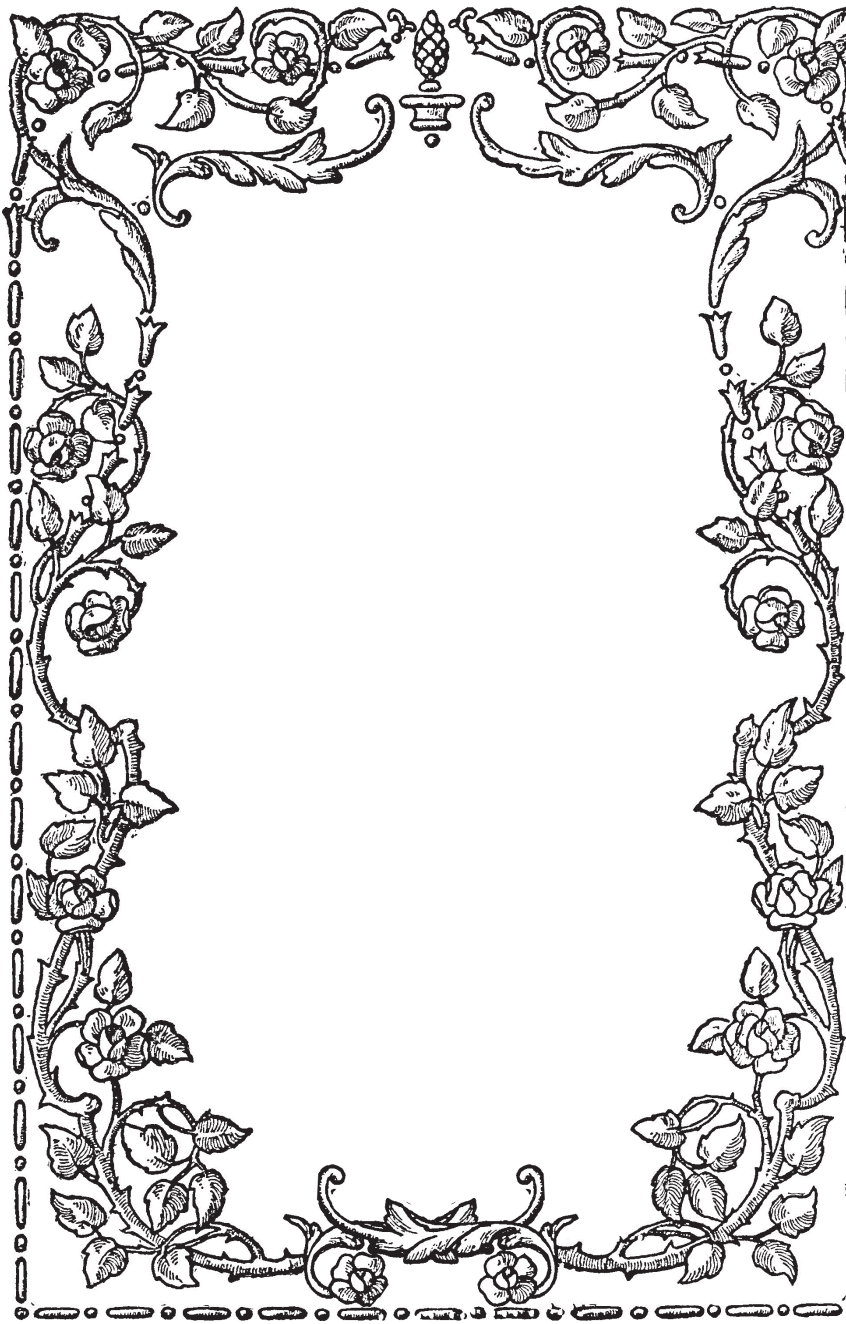
argo

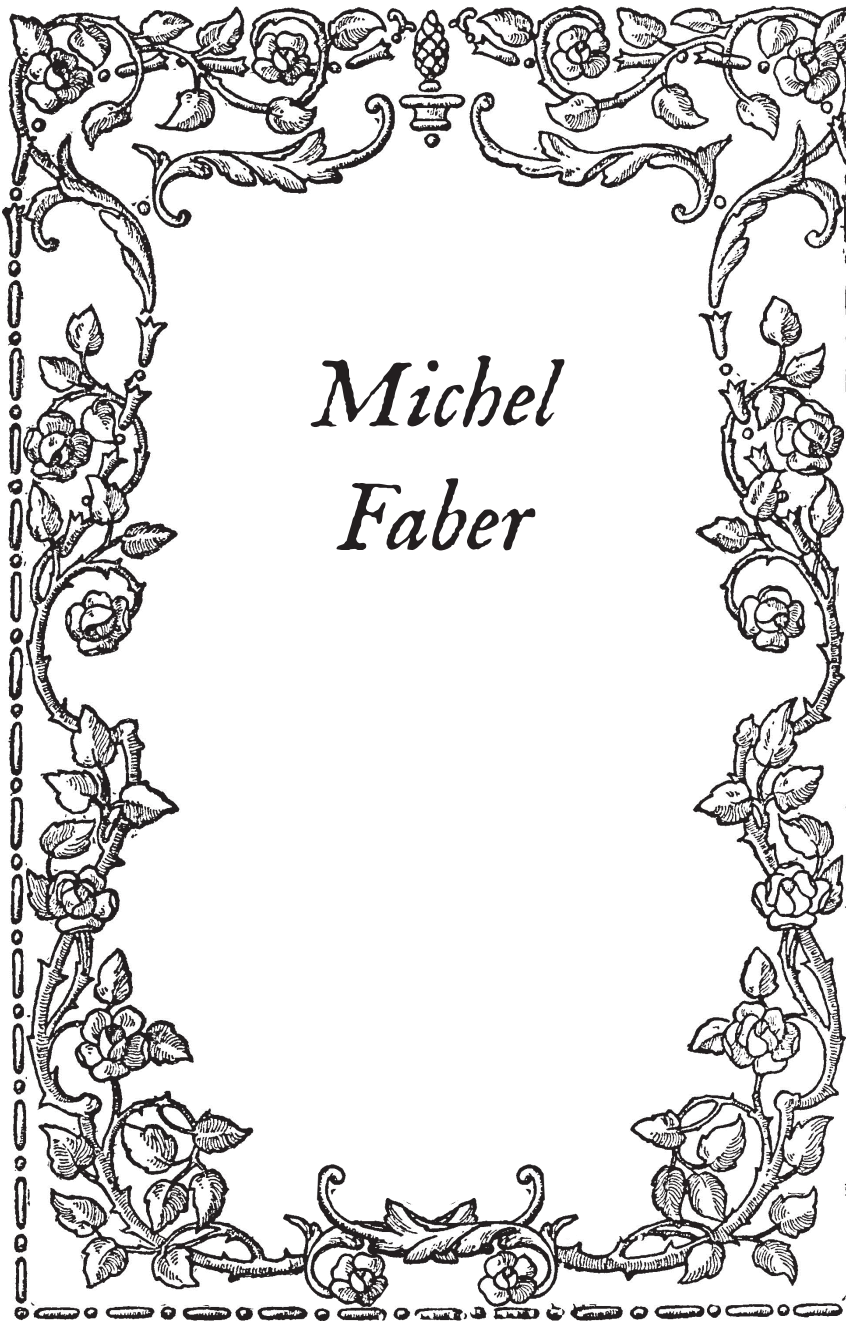
Jablko

povídky ze světa Kvítku karmínového a bílého

Fablko
ARGO

Michel
Faber

Michel Faber

Jablko

Nové povídky ze světa Kvítku karmínového a bílého

Přeložil Viktor Janiš

ARGO

© ARGO 2015
The Apple – Crimson Petal Stories
Copyright © 2002, 2003, 2006 by Michel Faber
Copyright licensed by Canongate Books Ltd.
Arranged with Andrew Nurnberg Associates
International Limited

ISBN 978-80-257-1622-9 (váz.)
ISBN 978-80-257-1709-7 (e-kniha)

Povídku „Vánoce v Silver Street“ jsem napsal v prosinci 2002 a poprvé vyšla v glasgowském listu *Sunday Herald*.

„Čokoládová srdíčka z Nového světa“ jsem napsal v lednu 2003 a poprvé vyšla jako bibliofilie v nakladatelství Hartcourt Brace.

Ostatní příběhy jsem napsal v roce 2005.

Jako vždy děkuji Evě.

OBSAH

PŘEDMLUVA / 13

Vánoce v Silver Street / 23

Clara a Krysí muž / 37

Čokoládová srdíčka z Nového světa / 67

Moucha a její účinek na pana Bodleyho / 79

Jablko / 91

Medicína / 105

Mohutná postupující horda žen v moc velkých kloboucích / 125

PŘEDMLUVA

Někteří lidé předmluvy zásadně nečtou nebo si je přečtou, až když jsou s knihou hotovi, aby se z úvodu předčasně nedozvěděli něco podstatného z děje. Jiní lidé si napětí cení tak málo nebo se natolik bojí hnusných překvapení, že si v románu okamžitě nalistují poslední stránku a podívají se, jak to celé dopadne. Mohu jen předpokládat, že pouze hrstka čtenářů mého románu *Kvítek karmínový a bílý* přeskočila hned na poslední stránku, protože mi jich tolik dalo vědět, jak okradení si na konci připadali.

Kvítek byl a je devět set dvacet stránek dlouhý příběh zasazený do Londýna sedmdesátých let devatenáctého století. Sleduje vývoj mladé prostitutky jménem Sugar, která touží vymanit se z vlivu své bezohledné matky. Ke konci knihy pracuje jako chůva a vytvořila si velmi důvěrný vztah s holčičkou jménem Sofie. Máme všechny důvody doufat, že Sugar i přes nepochybnou a značnou zátěž z minulosti nebude pokračovat v cyklu zneužívání. Ovšem doufat nerovná se vědět najisto. Na samém konci se Sugar a Sofie nedobrovolně ocitnou na ulici. Co se stane pak, to už se z textu nedozvíme.

Před několika dny jsem vytáhl lepenkovou krabici, v níž přechovávám dopisy od svých čtenářů. Znovu

jsem si přečetl ty, které se týkaly *Kvítku*. Většina jich byla úžasně velkorysá a nadšená; několik jich bylo od lidí, kteří jsou čtenáři už desítky let a doposud nikdy žádnému spisovateli nenapsali. Zde předkládám něco z toho, co jsem našel:

> Už od té doby, co jsem jako malá holka vyrůstala na Cape Breton v Novém Skotsku, miluji čtení. Některé knihy osvětlují, proč tomu tak je, a připomínají člověku, jak vděčný by měl být za ty, kdo píšou. S *Kvítkem karmínovým a bílým* jsem báječně unikla do jiné doby, hluboce se při tom dojala a tolik jsem se toho naučila… kéž bych dokázala jasněji popsat vše, o čem všem jsem díky tomu přemýšlela a co jsem cítila. Děkuji vám za váš dar.

Tato dáma se na rozdíl od ostatních nedožadovala, abych jí řekl, co se stalo po konci románu. Většina lidí, kteří mi napsali, ovšem nebyla tak klidná. Pěkných pár mi líčilo, že jsou „v šoku“ nebo „zoufalí“. Jedna dáma z New Yorku začala dopis slovy:

> Jak se opovažujete, pane? Co je to za konec!

Jistý muž z nizozemského Arnhemu při přesvědčování již předjímal mé stanovisko:

> Je velmi jasné, proč ten příběh končí tam, kde končí. Názorně jste ukázal, oč vám jde. … Přesto bych vás rád požádal o pokračování, a to z následujících důvodů:

Přirostla mi k srdci Sugar, vaše a má hrdinka. Ve svém skutečném životě jsem se již několikrát musel nečekaně a nadobro rozloučit a od té doby mě sužují bolestné výčitky svědomí. Proč mě ještě víc trápíte?

Další muž mě ujistil, že:

Klidně bych zvládl přečíst dalších 800 stránek. Proto vás na kolenou žádám, abyste prosím, prosím, *prosím*, PROSÍM příběh rozvinul v druhém dílu.

Další muž – autor drsného, realistického románu ze současného Skotska – prokázal dojemnou starost o malou Sofinku:

Co se konce týče; píšete pokračování, ne? Sofie vyroste v moderní ženu s průkopnickými názory, možná se sama stane spisovatelkou?

Další mladý muž, tentokrát z Texasu – a pozoruhodnou shodou okolností rovněž spisovatel –, se k mé knize postavil značně ambivalentně:

Kvítek karmínový a bílý je s přehledem tím nejvíce frustrujícím a nesnesitelným mistrovským dílem, kterým jsem se za svůj život prorubal. … Jak se vaše kniha opovažuje skončit, aniž se dozvíme, co se stalo s Agnes! A kam vlastně vzala Sugar Sofii? Romány nemají prostě jen tak přestat! Romány

se nepodobají skutečnému životu. Romány mají mít uspokojivé sevřené konce.

Dáma z Bournemouthu v Dorsetu, která mluvila jménem skupinky „náruživých postarších čtenářek“, už byla smířlivější. Na její pohlednici, již zdobily kočičky, stálo:

Děkujeme mnohokrát. Nicméně, kam se Sugar a Sofie poděly? Do Austrálie? Na Nový Zéland? Zpátky na sever? Mohl byste nám to prosím nastínit, tedy pokud to *vy sám* víte? Máme o Sofii strach!!

Pětašedesátiletá žena z Québeku dostala román jako dárek k Vánocům a zpočátku měla pochybnosti:

V životě jsem o vás neslyšela a říkala jsem si, jestli někdy seberu odvahu a zda budu vůbec mít *fyzickou* sílu udržet knihu o 920 stranách na klíně! Vzala jsem si ji domů a přečetla první řádek. Nic víc nebylo potřeba. … A ještě než dopíšu tenhle dopis, řekněte mi prosím: kam Sugar odešla????? Skutečně tu malou odvezla zpátky její matce???? Co se s nimi stalo? Musíte napsat pokračování.

Žena z Aurory v americkém státě Colorado se mi přiznala, že nespala dvě noci a hodila se marod, aby román přečetla na jeden zátah:

> Prostě nedokážu usnout, dokud tohle neodešlu. Před nějakými pěti minutami jsem dočetla vaše dílo *Kvítek karmínový a bílý*. Byla bych tohle začala psát už před pěti minutami, ale na to jsem byla příliš omráčená vaším koncem…

Jedna paní z Michiganu se do knihy pustila trochu neuspěchaněji:

> Strávila jsem dva týdny okouzlená *Kvítkem karmínovým a bílým* a tu dobu jsem proložila jen několika přestávkami na jídlo a tu a tam tenisovým zápasem či partičkou bridže. A to jsem si myslela, že historické romány nemám ráda. Když jsem v jednu hodinu ráno dočetla, po zbytek noci jsem uvažovala, jak dopadla Sugar, Agnes a ten grázl William. Nemůžete mě takhle napínat; vydejte prosím informační bulletin o jejich osudech.

Jeden podnikový právník mi napsal:

> Zajímalo by mě, zda byste mohl rozsoudit spor ohledně výkladu konce vaší knihy. Jsem členem čistě mužského čtenářského kroužku. … Všichni až na mne se domnívali, že z konce vyplývá, že Sugar vzala Sofii za Agnes a že všichni žili šťastně až do smrti.

Dojala mě laskavost muže z New Yorku:

> Právě teď – v tomhle okamžiku – jsem se rozloučil, s vědomím, že to tak muselo být. Celý týden jsem se musel štípat, abych si připomněl, že své přátele nemám napořád – ale pouze do konce týdne, nebo možná o něco déle. Teď jsou pryč – a doufám, že je jim tam lépe.

Obzvláště nezapomenutelná byla tahle rukou psaná douška od jednoho pána z Lancashiru:

> Pár dní před Vánoci mě ještě úplně rozespalého napadlo, jaké vánoční dárky bych asi tak měl koupit slečně Sofii, Sugar a paní Foxové. Pak mi náhle došlo, co jsou ve skutečnosti zač.

Dopisovali si se mnou mnozí další lidé. Akademici, ženy na podpoře, historici, bojovníci za sociální spravedlnost. Dokonce jsem si korespondoval s několika prostitutkami, které mi oznámily, že to ony jsou Sugar a že je vyděsila moje schopnost šmírovat jim myšlenky, když obsluhují klienty. Vzato kolem a kolem, můj román udělal silný dojem na pozoruhodnou škálu lidí. Neodpověděl jsem zdaleka tolika lidem, kolika bych býval rád odpověděl, protože mě unavilo vysvětlovat, že žádné pokračování nebude. Sugar bylo celý život upíráno soukromí, říkal jsem obvykle, a ke konci románu si vysloužila právo někam to dotáhnout bez našeho dohledu. A není to zábava, když se po vás chce, abyste dělali to, co viktoriáni museli dělat mezi jednotlivými částmi románů vydávaných na pokračování, a sice domýšlet si v duchu, co se stane dál? Každopádně konec